

Příběhy našich sousedů

Scénář reportáže

Vypráví: **Jiří Vik**

Zpracovali žáci **ZUŠ Třebechovice**: Albi Kříž, Anna Fifková, Jaromír Jarkovský, Anežka Polehlová

Jaromír: Třebechovice 1950

Skupina devíti mládenců, kteří mají těsně před vojnu a mezi které patří i pan Vik, si začíná říkat "lordi" na počest třebechovických lordů první republiky. Zároveň používají podivuhodné přezdívky.

Pan Vik: Tak takovej stěžejní postavou byl Láďa Černej alias Mastr. To byl obr, obr,

kteřej přinášel do toho velikou srandu. A druhej byl Erna Drašnarů alias Persy. A pak už na tom třetím místě byl asi Jirka Bidlů. A to byl úředník a chlastoun. Další to už jsem byl asi já, že jo, alias Sack...

Jaromír: Lordi často chodili na tancovačky, kde svým výstředním oblečením, zpěvem a tancem bavili všechny přítomné. S touto skupinkou zažil pan Vik spoustu zajímavých výtržností. Dávali najevo svůj protikomunistický názor, jezdili "načerno" za zábavou do měst východních Čech, která přejmenovali podle těch západoevropských. Z Jaroměře se stal Mnichov, z Pardubic Vídeň. Kromě toho si třeba utahovali z vojáků.

Pan Vik: Právě když jsme jeli z tohodle "Mnichova", tak jsme přijeli do Hradce, tam

jsme vystoupili a nějakou před náma šel takovej voják takovým parádním krokem. A já s harmonikou, parapletem jsme za ním ve štrúdlu pochodovali ve tři hodiny ráno. Doplazili jsme se až k Palmový zahradě. Tam on zavelel: "Zastavit, stát!" On to věděl, že za ním jsme. A my jsme za ním šli ve štrúdlu, ve tři hodiny ráno. "Zastavit, stát! Rozchod!" Tam jsme se rozešli a šli jsme ještě popíjet do baru.

Jaromír: Ovšem to, co dělali, mělo občas vážnější dopad na jejich okolí.

Pan Vik: My jsme tancovali /džídľbek/. A samozřejmě tohle se těm mocipánům nelíbilo. Oni nás vyzývaly mikrofonom, abysme toho nechali, jinak že je nebezpečí, že už by tam nemohli hrát. Já se za to stydím, ale my jsme nepřestali. No, a co se stalo? Za 14 dní jsme tam jeli a hrála tam dechovka.

Jaromír: Bohužel každý příběh má svůj konec. Po návratu z vojny se třebechovičtí

lordi už nesešli, ale pan Vik pořád rád vzpomíná na dobu, kdy si se svými kamarády hráli na první republiku, provokovali a bavili celé okolí. Když v Třebechovicích přišli do hospody, všichni zmlkli a začali jim hrát oblíbenou píseň, která byla něco jako hymna jejich spolku.

Pan Vik: (zpívá) Cikánský baron jsem já. Mě každá cikánka zná. Peněz mám na

tisíce a dluhů ještě více. Já král cikánů jsem, miláček všech krásnejch žen... Stačí?